

європейських країн і пришвидшить процес євроінтеграції, а також дасть можливість залучити ресурси міжнародних фінансових установ та здійснити поступове скорочення використання традиційних джерел енергії.

Охорона природи може перетворитися на реальний бізнес з екологічної модернізації економіки, зокрема шляхом будівництва «сміттєвих» електростанцій. А це дає: нові інвестиційні можливості; технологічну модернізацію; створення нових робочих місць.

Створення зеленого ринку – це, в першу чергу, створення умов для використання так званих «зелених облігацій», який зростає у геометричній прогресії, досягаючи майже 900 млрд. дол. США в рік [2].

Формування зеленої економіки в Україні вимагає докорінної перебудувати фінансові системи. Така система повинна бути готовою до впливу різноманітних ризиків та забезпечити мобілізацію необхідних обсягів зелених фінансів.

Література:

1. Про відходи: Закон України від 05.03.1998 р. № 187/98-ВР. Дата оновлення: 01.05.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/187/98-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 12.11.2019 р.).
2. Зелена економіка та зелені фінанси – больові точки для України. URL: https://delo.ua/business/zelena-ekonomika-ta-zeleni-finansi-bolovi-tochki-346686/?fbclid=IwAR1NH_ot7jXibNYPIOP5u6w9CQYPIYtp3nveZcdFAMrYfGo e3o_WU93BKNc (дата звернення: 12.11.2019 р.).

Польова Ольга Олександрівна

*студентка Чернівецького
національного університету ім. Ю.Федьковича*

РОЛЬ ФІНАНСІВ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ («ЗЕЛЕНІ ФІНАНСИ»)

Роль фінансів недооцінена, адже в сучасному світі вони встигли проникнути і доторкнутись до всіх сфер людського життя. Значна трансформація у фінансових відносинах відбувається з глибоким усвідомленням суспільства проблем довкілля та їх значення в житті

кожної людини. Потреби населення безмежні, а ось ресурси для задоволення цих потреб обмежені, тому держава та суспільство мають в першу чергу зосереджувати свою увагу саме на так званих «зелених фінансах».

«Зелені фінанси», на мою думку, – це, насамперед, правильне використання фінансових ресурсів суб'єктів господарювання з урахуванням впливу господарської діяльності на довкілля, досягнення екологічно прийняттого економічного розвитку. Глобальна економіка вже споживає в перерахунку на одного жителя планети в чотири рази більше природних ресурсів, ніж це допустимо з погляду сталого балансу їх споживання та відтворення. Некерований ринок призводить до вкрай несправедливого розподілу результатів праці у суспільстві. Конкурентна боротьба за ресурси ведеться без урахування наслідків виснаження невідновлюваних видів ресурсів [1]. Сьогодні підприємства та держава повинні враховувати екологічні ризики у здійсненні всіх важливих рішень. Змінюються і умови ведення бізнесу, адже споживач починає звертати увагу на наявність екологічних сертифікатів, використання відновлюваних джерел енергії [2]. Держава, в свою чергу, має створювати дієві механізми фінансування різноманітних екологічних проектів, зокрема скорочення шкідливих викидів, застосування заборон і обмежень, стягування екологічного податку, державні та банківські гарантії по кредитах для реалізації підприємницьких проектів, які враховують екологічну складову, а також податкове стимулювання раціонального ресурсоспоживання.

У розвинутих країнах екологія стала інструментом розвитку держави, а не краху її економіки. Зокрема за заподіяну природі шкоду підприємства сплачують екологічний податок. Оскільки такий вплив об'єктивно неминучий, держава економічно стимулює суб'єкти господарювання скорочувати забруднення довкілля. Яка ж ситуація в Україні? Ефективний державний механізм фінансування природоохоронних заходів в Україні наразі відсутній. Екологічний податок має лише фіскальну спрямованість і не використовується як економічний захід із забезпечення охорони природи. Як зазначають українські вчені, «держава не передбачає надання пільг при оподаткуванні підприємствам у разі реалізації ними екологічних заходів» [3, с. 29].

Який же вихід з цієї ситуації? Вважаю, що слід не просто збільшувати ставки та розширювати базу екологічного податку, а стимулювати підприємства інвестувати в екологічні заходи. При цьому

найголовніше – проведення екологічної модернізації (використання природоохоронного обладнання) Кошти екологічного податку – це близько 1% можливих інвестицій в довкілля. Тому вважаю за доцільне запровадження їх цільового використання на природоохоронні заходи і, відповідно, зарахування екологічного податку в повному розмірі до спеціального фонду державного бюджету. Навіть якщо будуть ефективно та цілеспрямовано використані тільки ці кошти, такий захід стане важливим кроком до позитивних змін задля забезпечення сталого розвитку держави.

Література:

1. Боровик О. Н. Екологічне підприємництво та його переваги. URL: http://old.lp.edu.ua/fileadmin/INEM/MO/PDF/Zbirnik_tez_2012.pdf (дата звернення: 05.11.2019 р.).
2. Мішеніна Г. А. Особливості розвитку екологічного підприємництва в системі сталого розвитку. URL: <http://www.essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/26685/1/Mishenina.pdf> (дата звернення: 05.11.2019 р.).
3. Тулай О. І. Державні фінанси у забезпеченні сталого людського розвитку: автореф. дис. ... д-ра екон. наук: 08.00.08. «Гроші, фінанси і кредит». Тернопіль. ТНЕУ, 2017. 40 с.